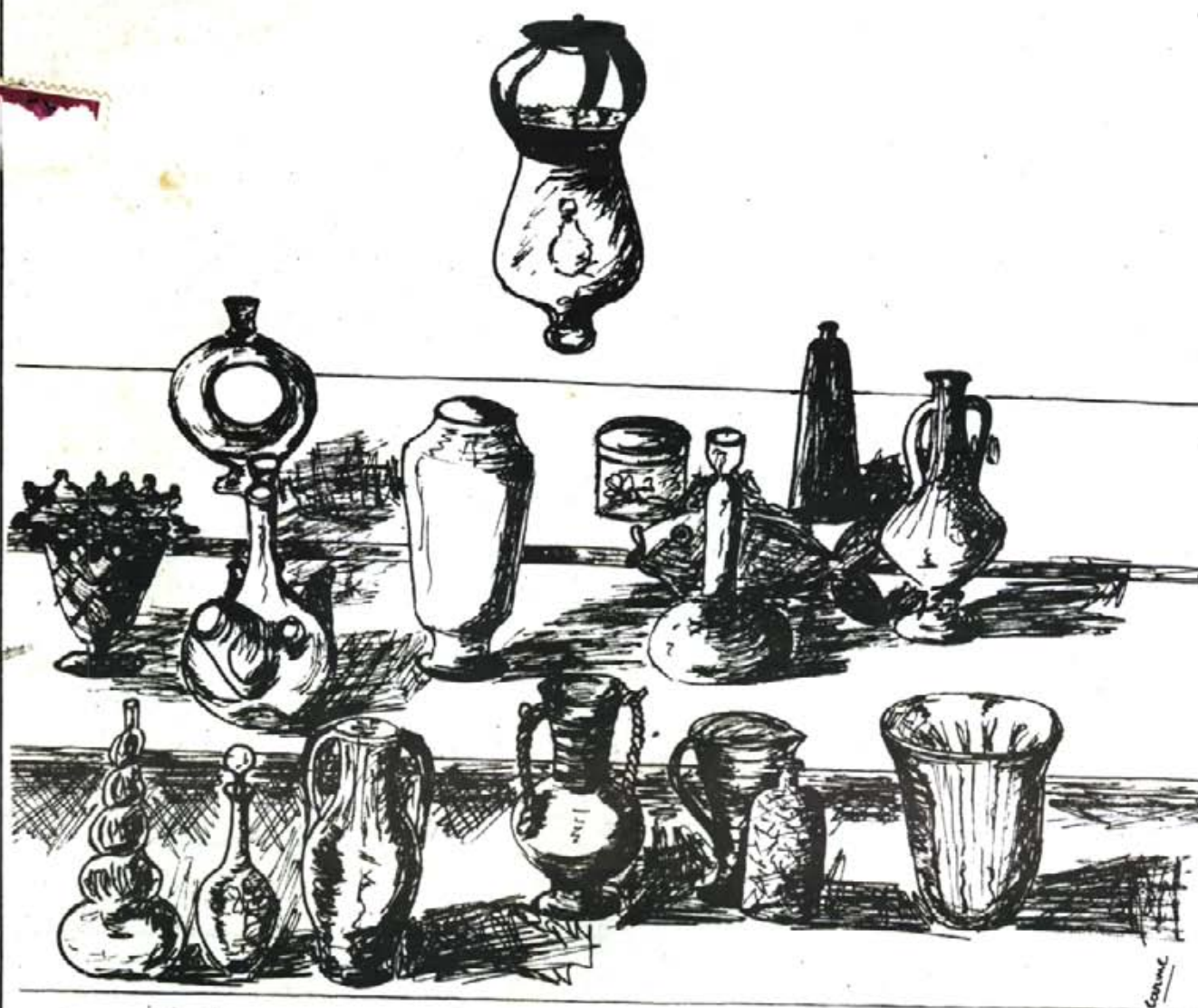

Veïmats

DEL TERME DE CALVIÀ

revista informativa i cultural

preu: 50 pts.

nº 53, octubre, 87

JA ERA HORA !

Al Ple celebrat al nostre Ajuntament el dia 1 d'Octubre, es va aprovar la paralització de concessió de llicències d'obres per tota la costa del Terme Abans de produir-se aquesta paralització s'havien presentat tal caramull de peticions de llicències, que, per la quantitat que era, ja hagués bastat per ralentir la seva concessió.

La causa d'aquestes peticions és molt simple. S'ha de revisar el Pla General d'Ordenació Urbana, i clar, la gent que té terrenys a la costa vol fer-los el més rentable possible, i si són urbanitzables el preu pujarà molt, i més encara si ja tenen llicència i tot el que els enrevolta queda com a no urbanitzable. Tot és qüestió d'anar demanant prorrogues.

Però, hem de pensar que fins ara, en aquest Terme, tota la qüestió urbanística s'ha fet amb els peus. Guiada per pressions de la gent que controla els terrenys i fa qualsevol cosa per treure el 1000% del seu valor, o encara més. I ens trobam casos curiosos (o pot ser no tant), com un carrer que a una banda es considera urbà i a l'altra rústic, -això no és el curiós-, la gràcia està que la part rústica, s'han fet solars i s'edifiquen xalets. O més curiós, es demana una llicència per fer un xalet i es fa un edifici de 14 plantes (ja fa anys d'això, però s'ha fet).

Arribats en aquest punt, cal fer la següent reflexió: la major font d'ingressos del Terme és el turisme, i aquest ve a Calvià per les seves costes, principalment; si noltros feim una barrera d'edificis damunt la platja, cada vegada hi vendran meyns i matarem la gallina dels ous d'or. Això seria la reflexió econòmica, d'altra banda hem de fer la reflexió ecològica i històrica perquè si ho pensau, cada vegada hi fotem més la natura i el patrimoni històric que tenim - o que ens queda - (que ben estudiat podria ser font d'altre tipus de turisme).

Per totes aquestes causes, aplaudim la decisió de l'Ajuntament de paraitzar la concessió de llicències i els encoratjam perquè, ala revisió del PGOU, no cedin a les pressions de cap grup d'especuladors que volen fer doblers de seguida a costa de fotre en uns quants anys a tots els altres i a la societat en general, aduint això dels aturats. (Aturats quedarem tots si no feim les coses amb seny i visió de futur).

Es el moment de fer-ho bé i que no es tornin cometre més atemptats urbanístics.

Per això, ben arribada sia aquesta paralització, perquè, senyors, JA ERA HORA!

<u>Article</u>	<u>Pàgina</u>
Editorial	2
Noticiari local	4
En Portada	6
Projecte home	7
Publicació europeista	8
Pere J. Carrellas	9
Sa Nostra Cuina	10
Història de Calvià	11
Les campanes de l'església	12
Què podem llegir?	14
Persones del poble	14
S'avenc de sa moneda	16
El Quid	16
Col·laboració	19
Coses d'Es Capdellà	20
Esports	21
Encreuat	23

Juguets Gual

C/. Mayor, 16

Tel. 67 01 90

Calvià - Mallorca

Han Col.laborat

Josep Suàrez.
S. Barceló.
Julián Vicens.
Julián Vicens.
Antoni Fuster.
Carme López.
P. Langstrum.
Pere Morey.
Assoc. P.J. Cañellas.
Jaume Bover.
Pep Rubio.
Joan Rubio.
Miquel Herrera.

Muntatge

Xisca Esteve.
Carme López.

Ordinador

Joan Vidal.

Màquines

Carme López.
Pep Rubio.
Biel G. Márquez.

Coordinadors

Pep Rubio.
Miquel Herrera.

oooOooo

REVISTA VEÏNATS

P.M. 1/1.983

NOU CURS ESCOLAR

de bell nou el passat dia 16 de Setembre s'obriren les portes de les nostres Escoles amb l'inici oficial del nou curs escolar 87-88.

A Calvià, el Terme de Calvià, es presenta, com cada any, amb alguns problemes, deguts tots ells a la manca d'escoles i a la superpoblació que tenen tots els edificis.

Els principis bàsics perquè ls alumnes puguin rebre l'atenció adequada dels mestres es veuen trencats quan cada aula té uns 40 nins, passant, de molt, les condicions ideals.

Encara hi ha alumnes que es veuen obligats a traslladar-se a un altre zona del municipi per poder assistir a classe. N'hi ha que han de fer l'EGB, a Palma a centres privats, i n'hi ha molts que nmo segueixen estudis de BUP. per problemes de transport o de trobar plaça als instituts públics.

Els problemes no tenen una solució fàcil, i passen tots per la voluntat del Ministeri i la feina de l'Ajuntament.

De moment sembla que les Escoles noves de Sta. Ponça i Peguera estaran llestes pel curs vinent. A elles s'hi afagiran, probablement, les de Magaluf i Son Ferrer. Per tant, quedarà la de Portals Nous i l'ambició més grossa: l'Institut de BUP.

Nosaltres, des de Veïnats, volem fer una reflexió a tota la gent. Sembla que l'objectiu més perseguit és l'Institut, i, tot i essent necessari, encara ho són més els preescolars. NO oblidem que tenim una població jove i que les escoles municipals són insuficients.

|||
cerrajería
A. SOTOMAYOR

|||
es ferrer
des poble

|||
C. SON MI, Nº2 - CALVIA - MALLORCA

NOTICIARI

* LOCAL

Veïnats-4-

○ Durant el mes d'Octubre es realitzaran diverses activitats a la Casa de Cultura de Magaluf, entre les que poden destacar les següents: curs de català, curs de cuina mallorquina, tècniques d'impresió i gravat de camisetes, etc.

● - La Comissió de Govern de l'Ajuntament va decidir desestimar la sol·licitud de construcció d'un solarium amb espai per barques i accés pels nadadors a la zona de domini públic denominada Ses Pedres Netes, enfront de Ses Malgrats.

De la mateixa manera s'ha acordat sol·licitar de la Demarcació de Costes de Balears que obliguin als promotors de les obres realitzades a la zona a retirar les deixalles i retornar els terrenys al seu estat originari.

○ El centre d'estudis de l'esplai, que té domicili al carrer Impremta, 1 principal 2ª de ciutat, amb el telèfon 72 32 99 convoca CURSOS DE FORMACIÓ D'EDUCADORS DE TEMPS LLIURE.

Els que hi estiguin interessats se poden posar en contacte amb el telèfon o l'adreça abans esmentada.

● La XARXA CULTURAL, situada al Palau Morrau, carrer Ample, núm 35, 08002 de Barcelona convoca les bases del XIIIè premi d'assaig XARXA, amb les condicions d'extensió de 150 a 250 fulls de mida holandesa, mecanografiats a una cara i a doble espai. El tema serà lliure, amb tema únic. El premi serà de 500.000 pessetes.

● Durant els darrers dies de Setembre i primers d'Octubre es va celebrar a Palma el XIIIè. Congrés d'Històries de la Corona d'Aragó. Amb tal motiu, i recordant l'especial significació del nostre Terme dins Aragó, el dia 29 tots els congressistes realitzaren una excursió pels llocs històrics e Calvià, guiats per l'escriptor Pere Morey.

○ Augmenten els impostos entre un 15 i un 10 %.

Com és pertinent cada vegada que acaba l'any, es varen revisar les Ordenances Fiscals del nostre Ajuntament a un passat plenari.

Els canvis originats aquest any es poden classificar en tres grans apartats:

- la derogació de l'impost pel servei d'extinció dels moscards.
- l'impost de clavegueram, depuració i abocament d'aigües residuals, que no es pagava i a partir del 88 es cobrarà, de manera proporcional segons l'aigua gastada.

- les taxes que han estat modificades, que són aquestes:

- a) l'impost de circulació: augmenta un 8%.

- b) el servei d'escoletes: puja un 15 %.

- c) impost per a retirar els vehicles o objectes pesats de la via pública i la posterior vigilància dels mateixos: puja un 10 %.

- d) el servei de recollida de fums: augmenta un 10 % pels ciutadans particulars i un 20 % pels establiments comercials.

- e) per a poder obrir un establiment comercial l'impost puja un 50 %.

Dins el capítol de contribucions especials es va aprovar que els veïns de la Costa de la Calma hauran de pagar el 50 % dels 70 milions que costa fer-los la 2ª fase de la xarxa de clavegueram.

○ Nova reglamentació de publicitat

S'han modificat les ordenances de publicitat, per les quals únicament es permet la instal·lació de publicitat estàtica a sòl urbà i urbanitzable programat amb pla parcial aprovat. així mateix es prohibeix posar cartells a edificis històrics, temples, cementiris i conjunts històrics.

Les valles publicitàries només podran tenir 4 metres d'altura, menys a casos excepcionals que hauran de ser plenament justificats, les matrises només podran ésser posades a solars sen se edificar.

La propaganda manual només es podrà fer davant el local anunciant. Els cartells i adhesius només es podran fixar sobre mobiliari urbà estinat a tal efecte.

La publicitat sonora es podrà fer entre les 10 del matí i les 12 de la nit, regulant-se el volum màxim.

Els grans rètuls lluminosos no es permetran si poden ocasionar molesties als ocupants dels edificis o si espenyen o amaguen elements arquitectònics d'interès o significatius.

● Obres municipals

Al passat plenari extraordinari de principis d'Octubre es va acordar subscriure un préstec amb La Caixa per valor de 85 milions destinats a la financiació d'una zona verda a Magaluf, a la reposició de voravies i pasos peatonals.

Panaderia

JUAN CARRILLO

C/ Mayor, 3.

CALVIA

A Calvià ja tenim carter fixo. Esperam que per molts anys.

Li donam la nostra benvinguda.

També volem aprofitar aquestes pàgines per agrair en nom de tot el poble calviàner la excel·lent tasca duïta a terme pel jove Joan Reus Munar, anterior carter interí, que no ha escatimat feina ni hores i el que és molt important també simpatia i amabilitat. Que el camí se li obri cap un bon futur!

A TOTS ELS PARTITS POLITICS

Quan fa 4 anys es va renovar el nostre Ajuntament, des de la Revista Veïnats vîrem fer un oferiment a tots els partits polítics representats a l'Ajuntament. Pel mateix, posîvem a la seva disposició, cada mes, una pàgina de la nostra Revista per poder expressar les seves opinions sobre la gestió municipal i fer realitat la idea de tenir completament informats a tots els veïns.

Inicialment va ésser una idea ben acceptada, però poc a poc es va anar deixant de costat.

Ara, a l'inici d'una nova legislatura amb importants canvis dins la composició del Consistori, tornam a fer aquest oferiment a tots els polítics municipals.

Senyors polítics, teniu una pàgina mensual a la vostra disposició cada mes. L'únic requisit que heu de complir és fer-nos arribar els vostres escrits abans del darrer dia de cada mes. L'adreça és aquesta:

Revista Veïnats.

Ca'n Marçal, 14.

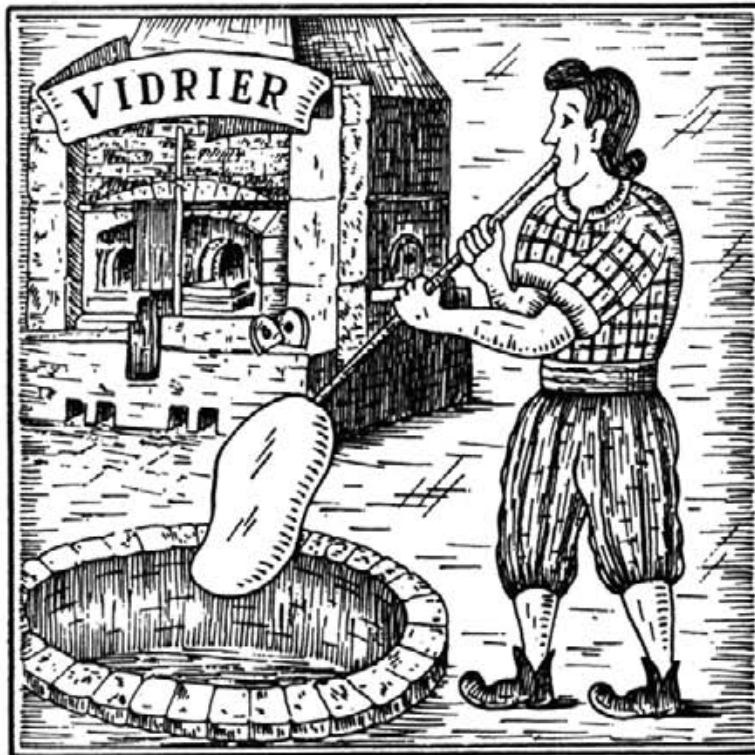
CALVIA=

En Portada

D'objectes de vidre, tal com gerros, llimpares, botelles, figures, llicoreres, de llarga tradició dins Mallorca, en tenim documents que daten de l'any 1347 en que mestre Guillem Barceló, barcelonès, s'establí a Ciutat, i des de llavors passa per diferents mestres i diferents èpoques. Cal destacar que en 1605 en Domingo Massover al establir-se a la nostra illa es va comprometre a ensenyar l'art del vidre bufat als nadius del nostre país. I ja en 1740 En Gordiola dirigeix la fàbrica ubicada a la placeta del Pes de sa Paia, i des

de llavors ençà no s'ha trencat mai el camí de Ca'n Gordiola sino a s'enrevés se'n ha anat superant i els seus vidres són coneguts per gran part d'Europa i Amèrica.

El vidre que se produeix amb la fusió d'una mescla de sílice i de potassa o sosa amb petites quantitats d'altres bases. El veim a recipients, objectes per ornar, tapalls per finestres de colors diversos que van des de les ganes del cel, rosa, violeta, groc, vermell, amatista, i també amb aplicacions d'or

i argent.

Però anam a analitzar com es fa possible que amb aquesta barreja d'elements ens surti el vidre.

L'element més important després de tenir el material que hem dit, és el forn i el foc.

El forn és una mena de caixa gran, de pedra refractària, de forma prismàtica amb diversos forats (obralls) al voltant pels quals es diposita el material de vidre i se n'extreu quan és cuit. El forn o hombo, està situat en el centre de la nau, cobert per la copa; i el sòl és el replà on són col·locats els morters.

Hi ha morters per diferents usos:

Els morters de fondre són aquells dins els quals posam els materials

que al fondre-se ens donaran el vidre.

Els afinadors, morters on s'afina el vidre i estan més aprop del foc.

Els morters dels obralls anomenats així perquè estan situats a la vora dels obralls on treballen els vidriers.

Els obralls estan separats més o menys uns 80 cm, i a cada un d'ells pot treballar un vidrier. Cada obrall és un forat de 25 o 30 cm. de diàmetre que es tapen amb una peça refractària, té forma de mitjalluna, a la qual queda un forat menys o més gros segons la peça que han de fer.

Hi ha d'altres parts i elements del forn com són el bullidor, les galtes,

les graelles, l'atall, l'ull, la plaia, el pensador, el rebast,...

Però deixarem el seu anàlisi per una altra ocasió i passam a com se fa per donar forma al vidre:

Davant cada obrall treballen 2 vidriers: l'oficial i l'ajudant o el començador i l'acabador, situats damunt un entaulat que se'n diu el postís.

L'oficial fa feina a la mula, que és una espècie de taula, que porta dos muntants, que li donen la forma de barca. Ell pren el vidre fus del monter amb la fleca, se'n va a la mula i passa el vidre per la malia, que és troba damunt el faristol. El respatller del banc es diu bardella.

Les estidores, el bufador, les molletes, les pinces, els ferros de donar forma... són les principals eines que el mestre vidrier empra des de que treu la frita (masa semilíquida de vidre) fins que té la peça ja obrada, al arribar en aquest punt el que ha de fer es coure-la a un altre forn o arca que s'alimenta amb la calor del forn de vidre.

Dins l'ofici de vidrier hi ha una altra especialitat que és la de miraller.

CARME LOPEZ

AVV

la vila

entre tots la farem amunt

Projecte "HOME"

Aquest projecte dedicat a joves toxicòmans tracta de la prevenció, la rehabilitació i la reinserció dels joves esclavitzats per la droga, i és fruit d'un conveni entre el Govern Balear i el Bisbat de Mallorca.

Aquest projecte consta de tres llocs geogràfics on realitzar les diferents tasques: Centre d'Acollida (El Terreno), Comunitat Terapèutica (Ses Sitjoles, Campos) i Comunitat terapèutica de Reinserció (Pla de Na Tesa). També se realitza treball amb les famílies, que va des dels grups d'auto-ajuda fins a la teràpia familiar paral·lela.

L'equip terapèutic està format per Llicenciats en Pedagogia terapèutica que és sacerdot i president del Programa a Mallorca, Metges, Psicòlegs, Professor d'E.G.B., Graduats escolars (una dependent), un fuster i un educador especialitzat).

Endemés compta amb un equip pel centre d'estudis que du endavant el treball de relació amb persones i Institucions necessari per que el Programa pugui fer-se, l'organització dels seminaris, tallers, formació per a adults i activitats, organització dels voluntaris.

Els objectius d'aquest Projecte són: Creació de models de prevenció, atenció a l'entorn familiar, col·laborar amb altres centres i programes, col·laborar amb les institucions Públiques, investigació, ajuda als toxicòmans, per mitjà de la solidaritat.

Per entrar en aquest programa no hi ha quotes d'entrada, ni mensuals, només la voluntat de rehabilitar-se. Per entrar-hi ho podeu fer tots els dies, de dilluns a divendres de les 9 del matí a les 7 de l'horabaixa al carrer Ramon Servera Moyà, 42 baixos de El Terreno, prop de la parada següent a la plaça Gomila, dels autobusos nº 3, 20, 21, 22. Basta presentar-se a l'acollida o telefonar al 45 62 12.

EUROPEISTA publicació

Hi ha una publicació que se'ls dóna d'europeista i que ens ha aludit varies vegades, en forma menyspreativa, tractant-nos de diari de poble (de la qual cosa n'estam ben orgullosos, per cert), i menyspreant, també la premsa forana i les subvencions que reb.

Com que ens ha aludit sense dir noms nosaltres li respondrem de la mateixa manera, i tan sols direm que hi ha un diari d'una tirada molt més grossa, i d'una qualitat i importància suposadament major -ens referim a El País- que parla en un article aparegut a les seves pàgines de nosaltres -la PREMSA FORANA- i ho fa molt bé com alguns haureu tengut ocasió de llegir. Per aquells que encara no se n'han entemut avui el reproduim, i vos desitjam una bona lectura.

La Isla de Mallorca es un caso singular en el panorama de la prensa española, con cuatro diarios en Palma, que, juntos, no superan los 100.000 ejemplares, pero que pueden mantenerse gracias a los bajos costes de la distribución y a la buena demanda publicitaria. Incluso en el terreno ideológico estos cuatro diarios se mueven dentro de un abanico restringido de derecha y centro. La eclosión de la prensa forana es un fenómeno más amplio, variado y pluralista que la prensa de ciutat y que los propios semanarios locales de siempre.

Los grupos que se oponen a la identidad catalana de la lengua de los mallorquines tienen escasa influencia, en todo caso amplificada por el eco que puedan obtener ocasionalmente en la prensa diaria. Casi un 40 % de la Prensa Forana se expresa íntegramente en catalán, un 20 % lo hace en más de la mitad de sus

páginas, otro 30 % no alcanza esta cota, y sólo un 7 % de las publicaciones utiliza únicamente el castellano. Con todo hay que observar que el catalán es mayoritario en las revistas más pequeñas y más recientes, mientras que las dificultades para su uso son mayores en semanarios y publicaciones de mayor difusión.

"El auge de la prensa local se expresa en Mallorca en la eclosión reciente de la "Prensa Forana". Los tradicionales periódicos semanales e Sóller, Felanitx, Inca y Manacor se han visto acompañados en los últimos años con numerosas revistas locales que se acercan hoy al medio centenar y se escriben mayoritariamente en catalán. El reciente Congreso de la Associació de Prensa Forana celebrado en Cura, ha supuesto un paso adelante para estas publicaciones, que se miran en el espejo cercano de la prensa comarcal catalana.

La Prensa Forana es una expresión relevante del resurgimiento de la vida comunitaria y de la identidad local, así como de la reivindicación de la lengua y la cultura propia.

Reconocimiento específico

El reciente Congreso celebrado en Cura, la montaña luliana, en el centro de la isla, congregó a representantes de las cuarenta y tres publicaciones que forman la Asociación de Prensa Forana a Mallorca y significó en cierto modo la mayoría de edad de este movimiento que empezó a organizarse hace ya algunos años. Ha sido, sobre todo, la oportunidad para que emergiera la renovación que, en los últimos años, se ha producido en el sector. Renovación que se ha expresado claramente en la elección de la nueva junta, la única candidatura presentada y que representa a las revistas más recientes, mayoritariamente de municipios pequeños así como a los grupos más jóvenes y comprometidos con la normalización lingüística del catalán y la cultura propia.

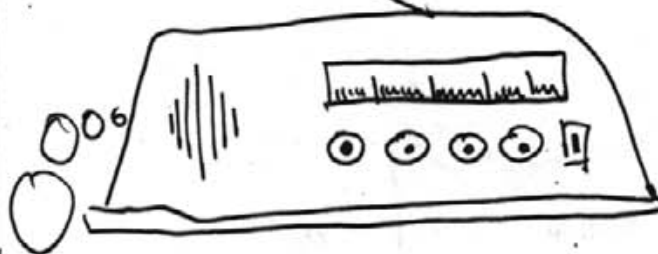
PERE JOSEP CAÑELLAS

Fa unes setmanes va tenir lloc la primera assemblea de l'Associació Cultural Musical pere Josep Cañellas.

A la mateixa es varen aprovar el balança econòmic de l'any passat, així com el pressupost per l'any vinent. També es varen fixar les quotes pels socis: 100 ¢ mensuals per adults i 10 pels nins, amb l'atractiu que, essent soci, tenim dret a un descompte de devers 150 ¢ als cinemes Chaplin de Ciutat, qualsevol dia de la setmana.

Dins l'assemblea es va tractar una situació molt greu. Com tots sabem, les Escoles, on ara hi ha la Banda, s'han de tomar per a fer-hi el nou Ajuntament, per tant es tracta de cercar un nou espai a l'Escola i Banda de Música. A Calvià n'hi ha un: la Societat, per la qual cosa es demanarà a tots els arxics socis la seva autorització per a poder-la ocupar.

des de Veïnats feim una crida a totes aquestes persones que no dubtaren, en un moment donat, en aportar el que tenien, doblers o feina (o les dues coses), per poder oferir aquest edifici al poble. Quin lloc millor podríem somniar per la nostra banda?

COSES DE L'AJUNTAMENT

De la mateixa manera que els funcionaris municipals tenen un rellotge per a indicar l'hora que entren a la feina, n'haurien de posar un pels polítics, perquè sembla esser que n'hi ha alguns que únicament assisteixen als plenaries i comissions a que són convocats i no venen en cap altre moment. Dificilment podran defensar els interessos del poble que els va elegir.

Si no canvien, vos prometem que el mes vinent publicarem els seus noms.

- A la taula de plenaries ja només posen els micròfons davant el Batlle, el Secretari i el regidor Andreu Pizà, que sembla haver fet un curs accelerat de "Sea abogado en diez lecciones".

- La Regidora Catalina Carbonell ha descobert recentment que el Terme Municipal de Calvià no comprén només el poble d'Es Capdellà. "No sabia que el Terme fos tan gran" ha manifestat amb gran sorpresa per la seva part.

- El Secretari de l'Ajuntament, visiblement molest, ha demanat al grup d'A.P. que faci el favor de votar de la mateixa manera per a poder fer bé les actes. "Es imposible saber qué va avotar cada uno de sus componentes. En ningún punto del orden del día se produce el mismo resultado", han manifestat els diaris illencs.

- Na Margalida Nàjera ha declarat que el llibre que més li agrada és "Sa Madona du el maneig".

**"la Casa" ★
a Calvià**

Sa nostra cuina

Va de verjes i de bunyols!!

Bunyolets de patata

Se bull una lliura y mitja de patatas y se pica.
 Shi mesclan vuit romeys d'ore, els blancs en sabonera y un
 poch de farina.

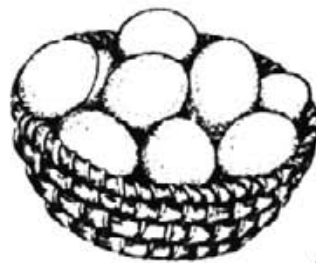
Bunyols d'arros ab clet

Cuit l'arros, el picarás bé dins un mortí de pedra
 y posat dins un ribell hey mesclarás farina de xapa ben
 recadada fins que la pasta sia ben dura. Després hey
 posarás ous fins que la pasta se torni adarir al punt
 de ferne bunyols.

Quan tirarás els bunyols dins la pella l'oli no
 ha de bollir molt fort, perquè comé que se cogan a
 poch a poch. En esser units los treurás y los posarás
 dins un plat ab onel y sucre.

Bibl. → "La cuina mallorquina"
 Edició Facsimil
 Palma Edicions

Xisco Esteve

BON PROFIT

Historia de Calvià

HISTORIES DE CALVIA

Continuació del nº 52.

La "Descripción" és d'una parvetat lamentable i d'una manca d'esperit crític sorprenent però lògica. Es subjecta d'una manera fidel però breu a l'ordenació de Carles III, descrivint de forma simplicitat el terme de Calvià, a on curiosament no anomena pel seu nom el Galatzó.

La informació del Dr. Parets ens permet confeccionar un trist catàleg: el de les zones humides desaparegudes. Ens parla del Saluet de Peguera, avui transformat en una claveguera de ciment armat; d'un "torrente y una laguna juntamente con un prado" dit el Salobrar de Santa Ponça, a on ara el torrent està encimentat, la llacuna ja no existeix i en el prat ja no s'hi pastura; i de l'estany de la Porrassa "cuyo fetor en estío es intolerable", com a l'actualitat, però de cap a cap d'any i per causes diferents; i de "lo Estany de ne Blanca, entre Bendinat i la Porrassa".

Aquests estanys i llacunes del tipus que els geògrafs anomenen de litoral es formen en costes planes i arenoses tancats en part o totalment per cordons litorals amb la possibilitat de comunicar-se amb la mar pels graus, amb tendència a desaparèixer per la manca de pluja i a causa de la sedimentació.

En el cas de l'estany de la Porrassa i de Na Blanca la natura ens recorda molts d'hiverns el seu dret, encara no perdut del tot, d'ocupar l'antic territori i en venjança invaeix la carretera d'Andratx, els carrers, els sotans dels hotels, etc., construïts dins l'estany i sobre el cordó de litoral que el separava de la mar.

Aquests estanys servien per amarrar el cànem, que una vegada segat es posava en remull dins una bassa o estany amb pedres a damunt per a que no suràs. El cultiu i l'artesanía del cànem ha desaparegut de Calvià i de Mallorca.

Es a les zones humides que el Doctor Parets atribueix la causa de les malalties més corrents que pateixen els habitants del terme: les febres terçanes, les ardents, les pútrides i les malignes, totes elles de clara arrel pal·lúdica.

No sabem quan el metge deixà de renovar el contracte amb l'Ajuntament de Calvià. El cert és que el seu nom apareix a la "Lista de los médicos habilitados para ejercer en esta isla la facultad de medicina" amb data de 15 de setembre de 1.795, i en la "Nómina de los médicos que componen la Real Academia Médico-Práctica de Mallorca" amb data de 1.798, com a metge forense d'Andratx. El seu lloc en les mateixes dades era ocupat pel Doctor Gaspar Costa.

Jaume Bover

(Continuarà)

GRUAS CALVIÀ
SERVICIO PERMANENTE
69 08 28 - 68 09 70
67 04 63
CALVIÀ - MALLORCA

LES CAMPANES DE LA NOSTRA ESGLÈSIA

per en Pep Rubio

Per parlar de les campanes de Calvià hem d'acudir als testimonis escrits i orals i a la saviesa popular. I per parlar de campanes hem de començar primer a parlar del campanar. I abans hem de parlar de l'esglèsia.

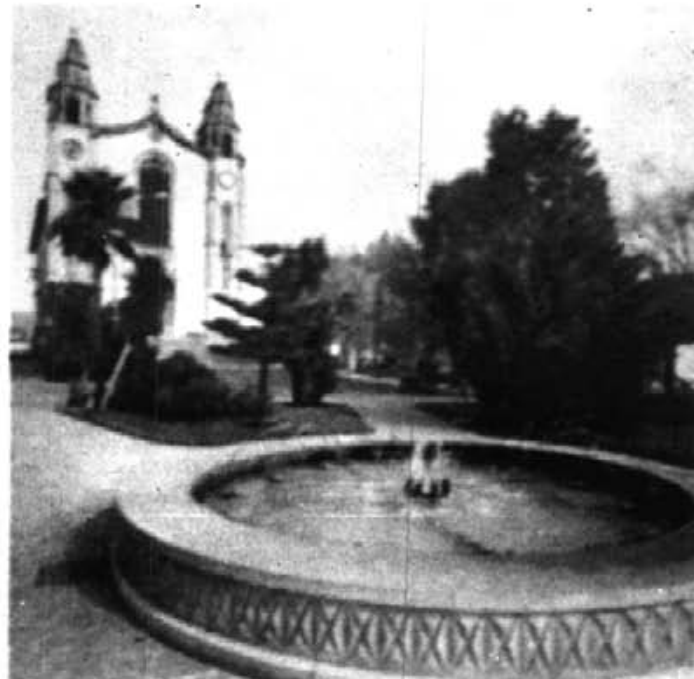
Com ja se sap, l'actual esglèsia té un poc manco d'un segle de vida, ja que l'antiga esglèsia era molt més petita i sembla que no podia donar acollida a tots els feels. A part sabem que en la vella esglèsia se va fer obra de construcció d'un nou campanar, la qual cosa va afectar a l'antiga construcció, amb perill d'enderrocament, i per tant se va prendre la decissió de tomar-la i de construir-ne una de nova.

Així es va tomar, i de la vella, com a testimoni en resten unes voltes a un racó de l'entrada de la rectoria.

L'actual campanar està situat dins una de les dues torres de l'esglèsia. L'altra està ocupada pel rellotge.

Però aquest emplaçament actual dins la nova esglèsia no és el que s'havia designat en un principi. El campanar havia d'estar situat dins una torre que s'havia d'emplaçar allà on hi ha la sagristia, però que quan s'anava muntant varen trobar blan als fonaments i allò va fer dessistir del primer propòsit. Aquesta torre havia de permetre fer arribar el sò de les campanes a molta més distància. Es va desmuntar part de la torre i llavors es va pensar en l'actual torre, que en un principi havia de ser només d'ornament.

Si pujau a l'actual campanar veureu a una altària major de l'actual emplaçament de les campanes unes mènsoles que serviren en un primer moment de seient a les dites campanes. Però quan varen ser muntades no varen tenir un bon sò. Les campanes no ressonaren a bastament. I fen proves varen rebre el seu destí definitiu que és el que ara ocupen, amb una ressonància acceptable.

De les torres del campanar i del rellotge pensam que tenen una forma de campana semblant als instruments que guarden, però anem a veure el que ens diu el nostre col·laborador Pere Morey al respecte.

"...sempre he trobat que als coronaments de les torres just els manquen els plomalls per paréixer cascs de soldats d'opereta".

Parlem ara de les campanes. Dins del campanar trobam 3 campanes: 1 grossa amb dibuixos de raïms a la base i uns dibuixos en forma de flor en relleu a mitjan altària, i una altra un poc més petita que és llisa. També n'hi ha una altra que està situada dins una volta del campanar, que és molt més petita que les altres dues i que està profusament adornada amb motius vegetals (garlandes de fulles).

A l'altra torre hi ha una campana, la del rellotge, també sensa ornamentació i amb el batall a defora.

Aquestes campanes tenen varies potències de sò: Quan el sò és amb el batall travat, es el batall el que pega a les campanes (actualment és l'únic sò que es pot sentir). I l'altre sò molt més potent que és quan les campanes eren ventades i el sò es produïa amb el xoc entre campana i batall. En aquest cas les campanes se movien d'un costat a l'altre i s'havien de tocar des de dalt del campanari.

La del rellotge només sona d'una manera: és el batall que pega a la campana.

La campana més petita només sonava en comptades vegades: Quan duïen el combregar a qualqu, i, juntament amb les altres dues quan hi havia una festa grossa (Pasqua, Sant Jaume o Nadal). Aquesta, més petita és la mes nova de les tres i té mé de 80 anys. Les altres dues s'anomenaven Sa Petita i Sa Grossa.

Sa Petita sonava per anunciar la mort d'algun nin que encara no era batiat (albats) i la feien sonar 3 vegades si era mascle i 2 vegades si era femella.

Sa Grossa era per les altres ocasions: tocar de mort, primeres, segones, migdia, etc.

Els tocs, actualment, no són lo que eren. Vaig sentir a un home vell del poble que deia que ara no sabien repicar, perquè el repic toca ser rítmic una campana darrera, l'altra. Tampoc se fan sonar ventant-les com abans. El sò, en una paraula ha perdut molt. Sols en resta el record.

Un costum dels escolanet que ara deuen tenir uns 45 anys era "asseure les campanes i fer-les xerrar". Això es feia de la següent manera: Se ventaven les campanes fins posar-les a l'enrevés, aguantar-les en equilibri i amollar-les a poc a poc, i el batall anava redolant fent un renou especial, sols comparable amb el renou de les clotellades que els hi etzibava el rector quan baixaven del campanar. Podeu pensar que en feien de via en baixar i arribar a baix abans que el capellà hi fos, però pocs ho aconseguïren.

De la campana del rellotge hem de dir que té un nom, ja que es posava el nom del batle del moment en que era instal·lat. El nom d'aquella campana és JAUME.

Des d'aquí volem puntualitzar una afirmació que es va fer a través de les nostres pàgines. Se va dir que aquest rellotge va ser adquirit de segona mà, però sembla ser que es va comprar nou de trinka a la fàbrica situada en el País Basc.

Per acabar diré que aquesta campana del rellotge de vegades sona tota sola i és en els dies que fa molt de vent. Ho heu sentit qualche vegada?

QUE PODEM LLEGIR?

Aquesta és una nova secció que pretén fer-vos arribar cada mes, un possible llibre per a llegir durant els vostres moments d'oci.

En els primers números de Veïnats el Bibliotecari Municipal, Joan Lladó, feia mensualment una recomanació de possibles lectures. El propòsit d'aquest espai és el mateix, però referit només a llibres escrits en català, tan si són originals com traduccions, i he d'advertir que les recomanaré sense cap criteri metodològic, sinó simplement parlaré de llibres que he llegit i m'han agradat.

El primer que em ve al cap és un llibre d'aventures, de personatges irreals, però sumament atractiu. És tracta de El Hòbbit, escrit per J.R.R. Tolkien.

"Aquesta es una història de fa molt anys. D'una època en què les llengües i les lletres eren força diferents del que són avui.

Les runes eren lletres antigues emprades originàriament per ésser gravades o cisellades en fusta, pedra o metall, i per això mateix eren primes o anguloses".

"Què és un hòbbit? Suposo que, en els nostres dies, cal alguna descripció dels hòbbits, ja que han esdevingut rars i tímids/.../ Són una genteta menuda. No tenen barba, són grassonets de panxa..."

Així comença aquest llibre d'aventures que tan serveix per petits com per grans. Vos captivarà des del primer moment i vos estimularà la imaginació.

Biel G. Màrquez.

PERSONES DEL POBLE

Pel maig de l'any passat en Joan Rubió i na Biela Quetglas a Xerrades de cafè feien una semblança de Na Catalina Sastre, més coneguda entre nosaltres per Madò Catalina "Tirra". Avui la volem dur un altre pic a les nostres pàgines, i vos direm amb quin motiu. Aquest no és altre que el de presentar-la a la 1ª convocatòria del premi Persones del Poble que convoca la Premsa Forana i el Consell Insular de Mallorca, amb l'objectiu de reconèixer públicament el mèrit de persones que com Madò Catalina passen per la vida fent una tasca social sense rebre res a canvi, només la pròpia satisfacció.

Madò Catalina, una dona que presumeix com totes les dones, però que així mateix ens ha dit que té 72 anys.

Madò Catalina va néixer a Calvià, encara que els primers deu anys els va passar a França acompanyant als seus pares que eren allà amb un negoci de fruites (perquè els espanyols era un tema que dominaven), concretament a Saint Malo, una ciutat d'uns dotze mil habitants, envoltada de murades, a la Bretanya, vora el Canal de la Mancha per més senyes. Sia per motius estructurals o conjunturals, és a dir, l'entorn o l'interior, això és, on era ella o ella mateixa, la formació cultural obtinguda dels estudis és molt superior als de la seva mateixa generació, aquí a la roqueta. Idò va estudiar el que en el seu pla d'estudis es deia la primària, la qual cosa, en haver-se examinat, li permetia dedicar-se a la docència cosa que mai no ha fet en pla professional.

Amb l'experiència que ha arreglat Madò Catalina ha observat que en moltes ocasions la ignorància dels drets de cadascun, al no exigir-los fan perdre, a gent que li vendria molt bé, retiros, subvencions, atencions... que s'han guanyat al llarg de la seva vida.

A part d'aquesta tasca que Madò Catalina fa desinteressadament i els que feis o heu fet coses que han sortit de vultros només perquè creieu que les haviu de fer podreu corroborar que molts pics cktens satisfacció però també, altres et topes amb la ingratitud i exigències que no tenen raó d'esser.

Devers l'any 34, a son pare se li ocorre tornar a Calvià a viure al camp i amb quatre ovelles i un poc d'hortalissa, a gaudir de la vida. Ho aconsegueix fins a l'esclat de la guerra.

La següent etapa la passa a Ciutat dedicada al negoci. Una botiga al carrer del Sindicat que més envant es reconverteix en una tenda de venda de roba feta.

Casada als vint-i-set anys, té dues filles. Ara ja té mitja dotzena de nets.

Un bon dia, i ara ja passam als darrers deo o quinze anys, una doneta li prega li faci una gestió a l'Institut Nacional de Previsió, i ella li fa tan bé que la veu corre i corre i aquell que tenia problemes legals (retiro, jubilació, hisenda) la sol.licitava com a "Defensor del Poble", i ella per no dir que no, de cap a Ciutat, on excepte qualche personatge, sempre l'han atesa amb cordialitat i si la cosa ha tengut solució, Madò Catalina ha tornat amb ella.

Na Catalina Sastre és també des de fa sis anys (i continua..., com posariem a un full de serveis per l'Estat) i Presidenta de l'Associació de Veïnats "La Vila" i també havia ocupat aquest càrreg durant dos anys de la preimera etapa d'aquesta associació. I Madò Catalina s'encarrega de les tasques de presidenta, però també d'aquelles que els altres no volen fer, perquè duen molt de temps i incomoditats (se l'legesquib, es perar: a que qualche autoritat, funcionari o oficinista la vulgui atendre). A la seva edat quan ve el mes de novembre la vos trohareu els diumenges a migdia passetjant amb un bloquet de loteria de casa en casa, per compartir la possible sort amb tot el poble i per fer quatre drets per l'associació. També en ven a altres èpoques de l'any però aquests pics en ajuda a l'associació contra el càncer, de la que és vocal encara que a vegades hagi d'ajudar a fer actes i altres papers.

Per si tot això no li bastis és cofundadora i presidenta del Club de la Tercera Edat, que organitza un munt d'activitats i gestions pels nostres majors. La més important d'aquestes darreres és la creació d'una Residència per majors.

I amb tot això no li basta, encara. I els que no la coneixeu vos demanareu on pot estar més, idò a una altra tasca encantadora: donant una ajudeta als més petits i a qualche net, perquè realitzin la tasca escolar i per ensenyar-les les ncions més brisiques. I d'aquest modus, ella se realitza com a mestra. No ens estranyaria gens que un dia d'aquests la nos trobassim a l'Associació Pere Josep Canyelles, donant lliçons de piano ja que hi té la carrera.

Ens acomiadam desitjant que tengui aquest bon humor i cor per a seguir aquestes tasques durant molts anys.

REVISTA VEÏNATS.

EL QUID

Sembla ésser que els dirigents de El Quid estan molestos amb la Revista editada per l'Ajuntament "Calvià", perquè en cap moment s'ha referit a la nova publicació del Terme.

Com que el fet ens sembla plenament justificat, el mateix ens dona peu per demanar al senyor Juan Pla com és que encara, tan calviner com és, no ha fet cap referència a la Revista Veïnats, que ja fa cinc anys que surt al carrer i du 52 número editats?

I volem aprofitar l'ocasió per parlar de El Quid.

Ja hem dit que no estaria de més utilitzar la nostra llengua perquè forma part de la nostra cultura. I recordam que El Quid afirma ser un vehicle transmisor de cultura...????!!!

FOTO ESTUDIO
Galilea
 Cl. Sor Rosenda - Calvià
 BODAS
 BAUTIZOS
 COMUNIONES
 *
 CL. Mayor. 27 Tel: 670464

Papeleria & Kiosco

 Cl. Mayor CALVIA

BAUZA

★ ELECTRODOMESTICOS

★ JUGUETES

★ OBJETOS DE REGALO

C/ Mayor, 34 CALVIA

**Ultramarinos MIR y
 Pescados Puerto de
 Pollensa**

Tel. 67 02 06

C/ Ca Na Cusa, 4

CALVIA

**L'AVENC DE SA
 MONEDA**

L'AVENC DE SA MONEDA

Un esbart de coloms pasturà pel serral: Galilea, i el puig de Na Bau'ri, com un flam una mica desmollat, amb la confitura de pruna del pinar que l'enrevolta.

I dalt del vèrtex del Pi de les Creus, l'esquelet del repetidor de la televisió es mira la feta, esperant l'hora de resseguir la tasca de xuclar tots els cervells de la contrada.

De cop en sec se sentí una remor fina i penetrant, i l'aiatola s'aturà en sec: TZIZIZI-TZIZIZI-TZIZIZI.

Shitani digué una paraula a son gegant particular, el qual obrí la maleta i tragué una brúixola i un mapa, que l'aiatola consultà curiosament, girant poc a poc sobre els talons. S'aturà, i amb el peu marcà un solc en terra, llavor tragué una catifa on hi havia brodada la Kaaba i la col·locà en terra, ben arreglerada amb la retxa. Finalment s'hi posà damunt i començà la pregària del migdia, el dhor. Un quartet d'hora de murmurar jamalajans, primer dret, amb

les mans davant la cara, com si llegís un diari que el vent li hagués pres sense que ell se n'adonés; llavors amb les mans als genolls, com qui guaita per un balcó sense barana.

-Ara està beníssim per fotre-li una potada en es daixò- li comentà En Bernadet a son pare.

- Vols dir que ho trobes? Idiò espera una estona i veuràs.

La propera posició de la pregària encara era la millor: assegut damunt els talons, les mans damunt les cuixes, l'índex de la mà dreta ben estirat, en senyal que hi ha un dol dèu, Altà. (I amb el dit així semblava assenyalar-lo: Altà, just darrera la mata). Per acabar, s'acalà per tres vegades fins a arribar a tocar amb el front en terra.

- Què me'n dius ara de sa teva potada, Bernadet?

-Ai, no puc pus, es peu me pruu.

Per sort, l'al.lot es pogué estar de seguir el seu impuls, que potser hauria refredat una mica les relacions del grup, i l'aiatola pogué acabar sa tasca, ajustà el seu despertador de polsera per les quatre i quart, hora en què li "tocava" l'oració de l'Ashr i enforaren altra vegada tots els ormeigs de resar dins la caixa.

-Kheili khub! Dur, dust-e-man? -demantà.

-La, nūzdik. Duist meter dastechap-fou la resposta, via Firdausi-Hafiz-Pere Roquer-Bernat Roquer-Hafiz-Firdausi és a dir: "Molt bé. Es enfora, amics? No, a prop, dos-cents metres cap a l'esquerra".

S'equiren endavant. Es veia que l'oració li havia aixecat la moral a l'amo En Shitani.

El camí s'endinsà per l'obaga, el bosc s'espesseix, es fa més atapeït. A redols, la brusquina blava dels llirions de tardor fa veure llàgrimes de lluna esclafint, en esbaldir-se en terra. Enmig del camí, dos crocus tenen les corol. les juntes, com a festejant. El peus de Firdausi els esclafà; a posta, segurament perquè En Bernat ha vist com ha hagut d'allargar la passa per fer-ho, i se'l mira amb cara d'odi: ell sol revoltar amb pedres les orquídies i altres floretones, per protegir-les de qualque descuidat.

-17-

Arriben a la caseta de l'esconxa, on els llenyaters despüllaven els més bells i forts dels pins, tribut anyal que el bosc pagava a l'Home, i sense que mai no sorgís un Teseu vegetal que pogués trencar el poder d'aquell implacable Minotaure. En Bernadet trobà la fita que havia deixat a la darrera eixida: una pedra grossa, una mitjancera i una petita assenyalant en una direcció bosc endins.

I bosc endins es feren, fora camí, En Bernat obrint pas i Mestre Arnau deixant lo fer, tot satisfet de veure com el seu deixeble havia aprofitat de bé les lliçons d'anar pel bosc: com retrobar un camí, com negociar una davallada, com obrir-se pas per l'espessura. No debades havien crescut tan sovint ells dos la Serra de Na Burguesa.

I el ca, que els surt ara davant, suara darrera, ensumant un rastre vell, la seva cua etxerevida solcant els matolls com un estendart.

La filera els seguia darrera darrera, per dins el començament d'un comellar vorejant llenyisques altes com un home, travessant per les clapes d'estepa negra, aromàtica i aferradissa, navegant llacs cotonosos d'estepa blanca amb ses flors arruades "perque es nans s'hi moquen", com deia Mestre Arnau. Suara passaven per l'arc de triomf del xuclamel engarlandant el pins.

Però també les aritges se'ls aferra ven als cabons, els fuetejaven les branques que el de davant amollava al passar. Tots callaven, sols les remors remolestes del bosc protestant per la violació: cracs, espetecs, xrrfs, crui-xits, zaps, grinyols.

Arriben a l'avenc. Firdausi deixa en terra la caixa i la destapa. En Bernat s'acosta a veure què hi ha, però una mirada furibunda del gegantàs el retura un parell de passes lluny. Així mateix nyipa uns llibres de tapes de pell negra, molt vells. bossetes de cuir, capsetes de fusta, garrafons amb líquids tòrcols.

Llavors, Shitani arreplega quatre brancons, fa un fogonet amb tres pedres, es treu un canonet d'argent amb dues caderetes, a una de les quals té penjada una pedra una mica transparent, i a l'altra una peça de ferro gratellós. Obre el canonet i treu una mica de pols negra que col·loca damunt un feixet de fullaca. Llavors, fregant la pedra foguera damunt el ferro, en treu un raig d'espores, que en caure damunt l'escorç l'encenen, i ell, bufa qui bufa.

Mestre Arnau comenta:

-Feia temps que no veia un esquer! Mon pare en tenia un per encendre sa pipa; però no era tan bufarell com aquest. Però aquest homo treurà es lleu, tan de bufar. Jas, Bernat, deixa-li el meu encerador.

Però quan l'al·lot li allarga l'aparell, el moracot el rebutja com si fóra un escorpi.

El ca de Mestre Arnau, que encara tresca tot allò, s'acosta al moro, a veure si fa comptes torrar qualche costella, però un renec el fa fugir i s'arrufa entre les cames del majoral, que seu a un tronc caigut, alenant fondo i torcant-se la suor amb un mocador de daus verds i vermells.

En Pere Roquer cerca un bon enquadrament per a fer una foto del grup.

Seguint una ordre de Shitani, Firdausi si es treu una pila i dona llum de costat a la pedra. Les lletres es fan visibles amb les ombres del feix de llum que agrana els solcs de la roca, erosionats per mil anys de pluja.

L'aiatola els llegeix amb veu alta, satisfet, mentre Hafiz fa un gest de descoratjament, com si fins llavors hagués confiat que no trobarien allò que cercaven. És veu que l'home sap més del que ha dit... S'eixuga la suor; les mans li tremolen.

Shitani consulta el rellotge i demana quelcom a Firdausi, el qual li dona un dels llibres. En Bernadet manobra per poder veure'n el contingut, i no se sorprèn quasi gens de veure que, efectivament, tot són taules astronòmiques, cercles plens de figures, columnes de signes moros. (I és que per a ell tota escriptura en "fideuets" és moro, encara que el persa i l'àrab sols tinguin en comú l'alfabet i unes quantes paraules, però la resta és encara més diferent que el català i l'alemany, perquè el farsi, ben mirat, és una llengua indoeuropea, mentre que l'àrab és semita).

Llavors, el bruixot, que d'això ja començava a tenir-ne l'aire, consulta un astrolabi, fent-ne girar els cercles, mentre riu per a ell mateix amb un cloqueig com a sinistre, dolent.

-Què esperam, ara? -demana En Bernadet a son pare, al qual tradueix.

-Encara no és hora.

-Idò, podriem dinar, just falten cinc per la una.

Firdausi fa una pregunta a Shitani, assenyalant els altres, però Shitani contesta amb un encogiment d'espatlles, com dient, "és igual, no fan nosa".

Se sent un "PIT!" que en Bernat coneix prou bé: al rellotge de son pare és una hora rodona: la una en punt.

Shitani consulta la patena electrònica que du al canell, diu "Sa'ateh davazdah!", o sia, "les dotze en punt", s'aixeca, obre el llibre i es gira cap a l'avenc, mentre el seu ajudant posa uns calius dins un pebeter de bronze i l'hi deixa als peus.

Tots se'l miren, encuriosits.

-Com així deuen haver esperat tant per fer aquest show?

-Ara són les dotze en punt solars, i deuen voler fer qualche encantament...

-M'estimaria més una torrada de botifarrons-intervé Mestre Arnau.

-Yes, -xiuxiueja Hafiz, amb l'aspecte de qui pensa que "tanmateix la pell ja és del llop". Estrellas estar hoy en sitio bueno. Por eso venir precisamente hoy.

Col·laboració

ODISEA CALVIA-PALMA 1987

Surt de ca nostra molt prest, a les nou i cinc del dematí, m'atur al banc i faig unes gestions. El caixer molt amable m'entaferra una tarja a la llibreta d'estalvis que em diu que és per comprar sense doblers.

Després d'això com pensau homes, que en podem sortir d'aquesta teranyina gegant? Quan surt li col·loc, no abans sense fer un esforç, un : "no, gràcies" i em qued satisfeta per la meua decisió, agaf el meu cotxe que per cert, tanta sort que no m'ha vist l'agent de torn i per tant tenc un parell de duros més a la butxaca, me'n vaig la més satisfeta del món amb les ulleres de sol posades i la finestrella oberta perquè em pegui l'oratge. Abans d'arribar a Son Pieres em trob detinguda al bell pas de les tortugues amb el patiment corresponent de meu cotxe ja que a n'aquestes altes velocitats no pot soportar el pilot automàtic, però i què voleu? al sisentó hi han aficat cinc persones i el pobre no està per aquest camí. Uf, ja està! ja hem arribat a la recta, però l'alegria ha durat poc, he trobat quatre motorinos grogs just en començar el coll dels Cocons, bé, tampoc tenc tanta pressa i és una ocasió per a contemplar un pic més el que aviat deixaré de ser, tanta sort.

Aquí m'han deixat introduir a l'autopista sense haver de fer de serp, però que deu ser allò? una gran multitud està congregada a la desviació cap a Portals. Mir pel meus voltants. No es veu res d'estrany, tot és l'habitual, oh, no! ja hi som no puc reduir, m'he quedat asseguda al trespol del meu cotxe, vaig reduint així com l'os de na turca em deixa, trec la ma per la finestrella perquè al manco vegin que hi ha qualcú en el vehicle. M'atur i tot d'una veig gent embenada de cap i altres de cul, a jo tot em fa mal no sé per on hauré de començar.

N'hi ha de més exaltats que fan mitings i proposen la invasió de certs despatxos, mentre altres es dediquen a atendre els ferits i a recollir firmes -es veu que això és l'última moda a n'aquest poble-. Ja m'ha espassat el mal des cul. Compòs el meu sellent i continuu el trajecte, entr a Ciutat per Son Dureta cap a Pascual Ribot i segueix essent el meu dia, perquè quan som a la torre que estic girant, m'a don de que han canviat la direcció del carrer. Donc la volta a l'illeta i aquest pic vaig més viva.

Ja he arribat al meu destí: Ca el fotògraf. Li explico que la meua càmera està averiada, però ell em fa veure que el carro funciona perfectament. Me'n torn tota empipada per haver fet el "ridi" i opt per aprofitar el camí. Vaig a preparar-me feina per l'endemà. Entr a la botiga i qued d'acord amb la botiguera del material que aniré a cercar més tard.

Arrib a la feina i cosa rara, aclarisc qualque cosa sobre el que em depara rà el futur, em sent bé, satisfeta al manco, ja sé on hauré de guanyar-me les sopes, però oh, desgràcia, no tenc local i el panorama està més que gris. Em dirigeix ràpidament cap a casa i així començaré a fer gestions per aconseguir aquest local. Replec el suro que ja em tenen preparat. Pas pel moment més trist, el de pagar, i així carreg i amb noves il·lusions.

Reanud l'odisea dels clots perquè no heu passat mai per l'encreuament de Pascual Ribot-Avinguda San Ferran? Idò, pasau-hi, però un suggeriment, amb amortiguadors nous i un bon cotxe.

Però aquesta història no acaba malament, no. Aquest pic arrib just a temps de recollir pel camí als nins que surten en aquest moment de l'escola.

P. Langtrum. Setembre 87

Era la cinquena que es menjava, ja en Pep havia acabat amb l'existència de la setena, N'Albertina s'els mirava amb una confusa intenció d'expressar al temps l'admiració i repulsió. Li agradaven les esquenes amples d'en Joan i les manotes de mariner pelut d'en Pep, però no podia imaginar que tenguessin un estómac tan parell a la resta d'aquells cossos d'amics furtius fa just dos dies coneguts.

S'havia trobat en un tres i no res en un poderós Skife, suauement duit per aquells dos bèsties, un dia abans suportava la companyia de tres amigues i d'una habitació d'apartament no declarat a turisme. Ara es veia a punt d'èsser devorada, si no trobava a la gelera el pastís que els havia preparat per a la nit. Al seu costat eixia un muntet de deixalles cadavèriques de criatures marítimes que amb aquella orgia anaven perdent de mossegada en mossegada el seu nom i llinatges.

Al principi quan la convidaren a pujar ho feu amb certa recança, malgrat el seu probat estat d'alliberament personal i el seu odi declarat i madurat en poc més de tres dies per aquelles insuportables bruixes que a punt estaven de foter-li les seves vacances d'estiu.

Feia dos dies que anaven botant d'illa en illa, ja tenia altres ganes que no de devorar peixos i crustacis com semblava que era lo únic a que es dedicaven aquells dos Neptuns assassin

ANTONI FUSTER

COMESTIBLES

SIMÓ

Mayor, 50

CALVIA

PUB ROLLING'S
MUSIC-BAR "ES CASINO"
Ca'n Vich, 3 - CALVIA

COSES DE:

ES CAPDELLÀ

COSAS DE CAPDELLA

Capdellà es un pueblo costero, alegre, bien situado, donde se puede mirar lejos, y si se madruga ver salir el sol. Por la espalda está protegido de los vientos fríos del norte por unos rojos acantilados; montes altos, y eternas sierras de pinos que hace que al pasar el aire por sus espesas ramas quede limpio de impurezas, llegue puro a sus habitantes a respirarlo. Es tranquilo y bello. No se oye ruido alguno por estar sus casas separadas unas de las otras en un gran solar donde florecen el almendro y la vegetación es continua. Otra cosa que lo realza y le da fama de pueblo grande, es el teledeportivo y la monumental plaza nueva recién construida. Que, al formar ambos un solo recinto nivelado y embaldosado, resulta más espacioso, cómodo y despejado, para distribuir con gusto esta serie de elementos que tanto lo acreditan.

Al teledeportivo lo componen dos piscinas, una grande, muy grande para los mayores, y otra pequeña para los niños, que con gritos de alegría chapotean a sus anchas mientras satisfechos los custodian sus mayores. Un campo de baloncesto, entre otros. Y un bar restaurante moderno, espacioso, todo confort, con amplias terrazas, donde se come bien y se descansa a gusto.

La plaza, este espacio recreativo creado para pasar buenos momentos, es ¡maravillosa! ¡colosal! Está dividida por un paseo desde arriba abajo, hasta la entrada principal en dos partes. Una para celebrar fiestas, reuniones, concentraciones, espectáculos, que para ello se ha construido un escenario permanente donde profesionales podrán desarrollar cualquier función. La otra, ajardinada, arbolada, para que en verano su sombra cobije unos bancos de madera con respaldo hechos con arte y repartidos esmeradamente por todas partes para que los visitantes puedan cómodamente sentarse, y pasar el rato sin ser molestados. Otra cosa que merece resaltar tanto por su emplazamiento como por su beneficioso cometido, es una pila de agua potable que con sólo apretar un botón se puede beber y lavarse las manos sin incurrir en falta de higiene. También dentro del recinto hay cabida para algunos aparcamientos de coches y motos.

Pero lo más importante, grandioso, y espectacular, es aquella mole de piedra arenisca que con sus gruesas columnas está formando arcos cuadrangulares y cercando más de la mitad de la plaza. Es un monumento que por su grandeza y arquitectura nos recuerda aquellos de la Grecia antigua.

Para nosotros los que tenemos muchos años, estas cosas nos han pasado por alto por haber venido a destiempo. De hemos estar satisfechos los que podemos venir por aquí aunque sea con ayuda de un cayado, a ver lo que pasa y descansar. Somos como aquél que por llevar unos zapatos que le eran cortos, tuvo que hacer lo mismo, pararse y reposar.

JULIAN VICENS

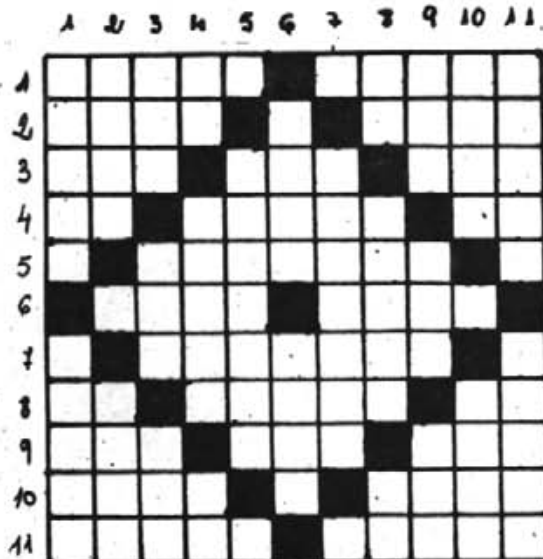
ESPORTS

RADIOGRAFIA DEPORTIVA

Ya estamos inmersos de nuevo en pleno campeonato nacional de liga en III División, y como todas las temporadas, através de esta sección, intentaremos dar cuenta de lo acaecido al C.D. Calvià en su militancia en el grupo balear de la mentada categoría.

Pero antes de desarrollar el tema que nos ocupa, hasy que decir con placer y con orgullo, que la temporada 87-88 será recordada con entusiasmo por los aficionados, y no aficionados, pues además el equipo que lleva el nombre de la villa, disputarán el campeonato los C.D. Cade Paguera y C.D. Santa Ponça ascendidos a esta categoría en la pasada temporada. Creo que hay pocos municipios en la "part forana" que puedan presumir de tener tres equipos en categoría nacional. Desde luego en Baleares, ninguno. A los tres equipos la Revista Veïnats les desea muchos éxitos. Uno no quiere ni pensar si los tres clubs se fusionaran en uno solo qué categoría se podría alcanzar? La II B, seguro. Pero ¡quién cede en favor de quién? Vamos a dejarlo en un sueño muy bonito, pero sueño al fin.

Encruat

Verticales. - 1.-Lugar donde se recogen las fieras. Que no se inclina a ningún lado. 2.-Arbolito tropical. Vocal. Remar hacia atrás. 3.-Río gallego. Altar. Superficie del rostro humano. 4.-Repetido, chacha. Fúguese, escátese. Siglas comerciales. 5.-Vocal. Relativo al útero. Consonante. 6.-Provincia española. Gusto o sabor que queda de la comida o bebida. 7.-Consonante. El de delante. Vocal. 8.-Pronombre personal. Idolatro. Siglas que llevan algunos coches. 9.-Catedral. Al revés, composición lírica. Vocablo usado en tenis. 10.-Exclamación. Vocal. Parte más elevada de una montaña. 11.-Eche atrás. Al revés, reposar, descansar acostado.

Verticales. - 1.-Puro, honesto. Entendimiento, capacidad, sensatez. 2.-Juntaba, casaba. Consonante. Interpretan lo escrito. 3.-Tazón grande, sin asas. Al revés y en mallorquín, nombre de varón. Festival de la canción. 4.-Preposición inseparable que indica negación, privación. Al revés, adorno. Existe. 5.-Cincuenta. Riada. Vocal. 6.-Rezar. Costumbre hábito. 7.-Consonante. Agarradero. Consonante. 8.-Al revés nombre de letra. Mes. Dativo del pronombre personal de tercera persona. 9.-Al revés, movimiento convulsivo. Órgano de la vista. Adverbio latino que significa así. 10.-Al revés, marca de un coche muy común en España. Vocal. Piedra preciosa. 11.-Inclinar la proa hacia la parte de donde viene el viento. Cabo que sujeta la cabeza de un mástil al pie del inmeiato.

José Suárez.

Droguería y Ferretería
CALVIA

MAYOR. 49

TELF. 67 01 61

JOAN SALVA

construccions

calvià

CARPINTERIA
CALVIA

Hnos. INSERTE

C/. TRANSFORMADOR, S/N - TEL.

CALVIA - MALLORCA

CAJA DE BALEARES "SA NOSTRA"

**SIRVASE
AUTOMATICAMENTE**

**CAJA DE BALEARES
"SA NOSTRA"**

